

per kritiska till psykiatrisk neddrogning av barn och vuxna.

REFERENSER

1. Smith R. Medical journals are an extension of the marketing arm of pharmaceutical companies. PLoS Med. 2005;2(5):e138.

2. Graham D. Kongressförhör, 2004. <http://www.consumersunion.org/pub/campaignprescriptionforchange/001651.html>

3. Lilly settles with 18,000 over Zyprexa. New York Times; 2007. <http://query.nytimes.com/gst/fullpage.html?res=9F00E5DB1430F936A35752C0A9619C8B63>

4. Drug maker to pay \$430 million in fines, civil damages. Rockville: FDA; 2004. http://www.fda.gov/fdac/features/2004/404_wl.html

5. Statsåklagare AM Cuomo. Pressmeddelande, juni 2004. http://www.oag.state.ny.us/press/2004/jun/jun14b_04.html

6. Larsson J. Utskrivning av amfetamin till vuxna »med ADHD«, juni 2005. <http://jannel.se/janssen/utskrivning.av.amfetamin.till.vuxna.pdf>

7. Larsson J. ADHD och amfetamin till fångar, juni 2006. <http://jannel.se/Norrtaljeprojektet.pdf>

SLUTREPLIK:

Offentlighetsprincipen och antipsykiatri

Janne Larsson gör inget försök att tillbakavisa mina uppgifter om honom: att han arbetar för Kommittén för mänskliga rättigheter (KMR). Det är en hatorganisation som grundats av scientologikyrcan för att attackera psykiatri, som ses som mänsklighetens huvudfiende. Psykiatri låg bakom Tredje riket, Radovan Karadzic agerade som han gjorde eftersom han var psykiater, och det finns psykiatrer i ledningen för al-Qaida som förklarar dess terrorism. Psykiatri kan inte reformeras, den måste utrotas. Här är några aktuella rubriker från Freedom (www.freedommag.org) och Mänskliga rättigheter (www.kmr.nu) som bland annat hävdar att psykiaterkåren kännetecknas av sexuella övergrepp: »Känd psykiater med anknytning till SBU dömd för sexuellt utnyttjande«, »10 000 dör av elchocker varje år«, »Psykiatri i säng med läkemedelsindustrin«.

Men Janne Larsson kan också skriva mer försåtligt, till synes vetenskapligt och välunderbyggt med många referenser. Här ger honom den svenska offentlighetsprincipen ett stort övertag i jämförelse med skribenter från andra länder. Med hjälp av de många dokument han får ut från myndigheter och individuella forskares e-postkorrespondenser kan han välja ut konkreta pusselbitar som passar in i scientologins konspiratoriska världsbild, där psykiatri i maskopi med läkemedelsindustrin vill förslava mänskligheten.

Janne Larsson är bara en av många deltagare i det nätverk

av grupper och individer som idag för en ganska aktiv kamp mot psykiatri. Många av dem har inga kända band till scientologin, som tillämpar ett slags enhetsfrontpolitik liksom kommunisterna på 1930-talet: Man enas kring några konkreta mål som ska attackeras utan att man behöver ta ställning för partiet eller, i det här fallet, scientologin. E-post och nät gör det lätt att hålla kontakt och utbyta material. Det innebär att siffrorna över »skadade« och »dödade« genom psykiatris härjningar vartefter (som i viskningsleken) får allt mindre verklighetsanknytning.

Här finns organisationer som MindFreedom International, Critical Psychiatry Network (www.critpsynet.freeuk.com) där Sami Timimi skriver, Center for the Study of Psychiatry and Psychology som leds av Peter Breggin, och www.adhd Fraud.org med Fred Baughman. The Antipsychiatry Coalition (www.antipsychiatry.org) listar 32 webbplatser, varav åtta »for professional people«. Scientologiintressen och scientologiintressen används och sprids effektivt på detta vis.

Mycket av tankegodset har sitt ursprung hos amerikanen Thomas Szasz, som utbildade sig till psykiater, men fråntogs rätten att undervisa vid sin professur sedan han 1961 publicerat den mycket uppmärksammade boken »The myth of mental illness«. Sedan dess har han ägnat livet åt att bekämpa det som en gång var hans egen specialitet. Szasz hävdar att eftersom psykisk sjukdom inte går att

påvisa genom någon »fysisk-kemisk förändring i kroppen«, blir psykiatri endast ett sätt att dölja moraliska och samhälleliga konflikter, och därför måste den bekämpas.

Det var Szasz som grundade Citizens Commission on Human Rights (www.cchr.org) tillsammans med scientologikyrcan 1969. Peter Breggin var hans elev, och många andra skribenter går i hans fotspår. Tankar från R D Laing och Foucault har flätats in i konspirationsteorin och spritt sig också till den akademiska världen där till exempel Steven Rose, Eva Kärfe och Thomas Brante återfinns. (Mer om detta i min bok »Strider under hjärnåldern. Om ADHD, biologism, sociologism«. Pavus; 2007.)

Janne Larsson är uppenbarligen angelägen om att ge ett »vetenskapligt« intryck och ger många referenser. Ibland är referenserna i sig intressanta, som artikeln av Richard Smith (Larssons första referens). Smith tecknar skickligt den gråskala som uppstår i det komplicerade ömsesidiga beroendet mellan läkemedelsindustrin och forskarna. På Janne Larssons palett finns ingen sådan gråskala, allting är svartvitt, och konspirationen mellan psykiatri och det farmakoekonomiska komplexet så hotfull att den måste förintas. Därför förvanskas oftast referensmaterialet kraftigt.

Offentlighetsprincipen är värdefull därför att den ger både privatpersoner och medier möjlighet att ta del av hur myndigheterna sköter sina uppgifter. Också scientologer

och andra som jag inte sympatiserar med ska givetvis ha denna rätt.

Men det är mediernas uppgift att också skärskåda dem som slår larm. Vilka intressen tjänar den hjälteförklarade »whistle-blowern«? Kan till exempel anklagelser om forskningsfusk användas för att diskreditera en meningsmotståndare? Kan kvalificerad och ihållande smutskastning leda till att forskare inom ett visst område blir så utsatta att andra drar sig för att ge sig in i samma getingbo? Kan ståhejet göra att de som kan ställa upp som försökspersoner inte vill eller vågar vara med? Och hur påverkas patienter som behöver psykiatriska insatser av den häftiga smutskastningen? Dessa frågor ställs alltför sällan.

När det gäller Norrtäljeprojektet skriver Larsson att jag påstår att de ansvariga forskarna »kom direkt från Janssen-Cilags vuxenstudie«. Det påstår jag inte. Det hade varit sakligt fel eftersom Nils Lindfors inte alls var inblandad i det projektet, det var enbart Ylva Ginsberg. Att någon tidigare medverkat i en läkemedelsstudie bör inte diskvalificera henne från att senare delta i ett projekt som finansieras av allmänna medel som det nu aktuella vid Norrtäljestalten.

Beträffande min egen roll: Jag är frilansjournalist och författare och har inga ekonomiska eller andra bindningar till läkemedelsindustrin.

Vanna Beckman
frilansjournalist, författare,
Kungälv
vox@vanna.pp.se